

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Flores Meditationvm

Bebius, Philippus

Coloniae Agripp., 1623

Medit. 16. De Cœco Ierichontino.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59636](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59636)

se tanquam ministros & seruos seruorum subditorum, ad instruendum eos, iuuandum & succurrendum omni officio caritatis.

8. Si Christus, Dominus orbis, in hunc mundum veniens, dicit se non venisse vt sibi ministraretur, vel honor deferatur, sed vt ipse ministret alijs, sanguinemque & vitam exponit pro illis, quantam causam pudefieri habent Prælati & Pastores, qui officium quidem Christi sibi vsurpant, nō vt vacent procurandæ aliorum salutis, sed vt alijs dominantur imperent; non vt eis distribuant suos redditus multo minus autem vt vitam ponant, cū opus est pro ouibus suis, sed vt fruantur earum lana, laboribusq; earum & sudoribus se suosque cognatos impinguent.

MEDITATIO XVI.

DE COECO IERICHONTINO.

PVNCTA MEDITATIONIS.

- I. *Christo cum turba intrante Iericho* Mar. 10.
Bartimeus clamabat: IESU, fili Dauid, Luc. 18.
miserere mei, alijs increpantibus.
- II. *Christus ad se adducto ait: Quid tibi vis faciam? respondit: Domine, vt videam..*
- III. *Cui Christus: respice; fides saluum te fecit, & sequebatur magnificans DEVM.*

PRO-

PROPHETIÆ.

Pf. 140. 1. Dominus soluit compeditos, Dominus illuminat cæcos.

Eccl. 34. 2. Dominus illuminans oculos, dans sanitatem, & vitam, & benedictionem.

DOCUMENTA.

Eccl. 21. 1. Hic cæcus desiderio recuperandi vîsum ardens, sedebat secus viam, quam Dominus transibat, in eaque perseverans implorando misericordiam, à Christo exauditus est & illuminatus. Quamdiu peccator sedet secus viam mundi, nec peccatorum occasiones cauet, artibus fraudulentis utitur, sectatur honores, voluptates, & delicias huius sæculi & carnis, non cogitet se vnquam ad diuinæ gratiæ lumen peruenturum. Nam per has vias non ambulavit Christus, sed diabolus, & finis eorum est mors & damnatio æterna. Ex alia parte, qui non ignari miseri & periculosi status sui, & salutis suæ cupidi, adiungunt se viæ Christi, occasionesque & pericula peccati fugiunt, cum hominibus piis Deumque timentibus conuersantur, verbum Dei libenter audiunt si in hoc statu persisteant nec cessent implorare Domini misericordiam, procul dubio exaudientur, & lucem suæ gratiæ cum æterna salute consequentur.

2. Cum cæcus inciperet acclamare, Christus in itinere progrediebatur, cum verò acclamavit fortius, Christus substitit. Sæpe contigit, dum vacamus precibus, aut gratiam à Domino postulamus, vt videatur Deus longius

gius à nobis abesse, nec velit nos exaudire: sed si eius bonitati fidei constanter perseverauerimus, experiemur eum nobis esse vicinum, & misericordiae sinum aperire.

3. Turba quæ Iesum præcedebat, & cæcum reprehendebat, quod misericordiam posceret, significat turbam cupiditatum carnalium, & tumultum passionum inordinatarum, quæ distrahentes mentem, & cor peccatorum occupantes impediunt, quo minus veniat Iesus ad nos illuminandos. Sed velut cæcus, quo plus reprehendebatur, hoc clamabat amplius: Sic nos quo plura impedimēta occurrūt salutis nostræ, hoc ardētius orationi insistere debemus, & ad Dominum clamare, ut nostri miseretur.

4. Turba arguebat & cōminabatur cæco ut taceret; ille verò vehementius clamabat. Sic multi hodie faciunt, qui, si quem videant desiderio suæ salutis accensum velle peruersam vitam deferere, & Christum adire, aut relicto sæculo amplecti vitam religiosam, eū grauibz verbis, & aliquando etiā interpositis minis, increpant, ut bono proposito suo renunciet. At serui Dei, obturatis ad hominum obloquia auribus, posthabito omni pudore & respectu humano, debent exemplo huius cæci non cōmoueri, sed maiori potius ardore in via inchoata persistere, ac tanto longius in virtutis & perfectionis studio progredi, quanto ab hominibus mundanis magis deterrentur, & retrahuntur.

5. Christus videns cæcum implorare suam misericordiam, non est progressus longius, sed expectauit, donec ille ad se veniret: docens hoc exemplo Principes & Prælatos, dum animaduertunt pauperem aliquem postulare audientiam ad exponendum suam necessitatem, debe-

debere eos vocare ad se, benigneque audire, & quod iustum est respondere.

6. Cæcus, quamvis turbæ eum conarentur à clamore cohibere, nunquam à clamore cessavit, donec illi responderetur, ut æquo animo esset, vocari ipsum à Domino. Sæpe accidit in exercitio orationis, hominem varijs cogitationibus agitari, & à negotiorum secularium turbis in tam sancto opere impediri: sed servus Dei non debet idcirco vel turbari, vel abijcere orationem, sed contentiori studio potius in illa persistere: nam tandem superata omni difficultate, inueniet se magna consolatione & pace in conspectu Domini perfundi.

7. Cæcus à Christo vocatus, abiecit mox, ut habet Euangelium, vestem suam vel pallium & Christum adiit, & patefacta sua infirmitate, postulavit ab eo sanitatem: eaque recuperata, ad consuetum locum non rediit, sed gratias egit glorificando Deum, & Christum deinceps sequendo. Non aliter faciendum est peccatori, quando se bona aliqua inspiratione adue. tit à Domino vocari, vel quando per aliquam afflictionem ab eodem visitatur, nempe debet confestim deferere pallium prauæ consuetudinis peccandi, & cum firmo proposito de cætero non peccandi, ad Domini pedes sese abijcere, confitendo infirmitates suas spirituales, & misericordiam pro illis implorando. Quam ubi à Domino obtinuerit, non debet amplius post tergum respicere, redeundo ad veterem consuetudinem & occasiones peccandi, sed Deo gratias reddere, non ore modo, sed etiam operibus bonis: Nam aliud non est sequi Christum, ut fecit hic cæcus, quam insistere virtutum eius vestigijs & exemplis,

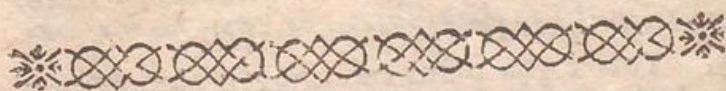
emplis, neque potest homo vlla re magis Deo beneficia ab eo accepta compensare: quam glorificando, & bonorum operum exercitatione illum sequendo.

8. Dominus interrogauit cœcum, quid vellet sibi fieri? Tam bonus est Dominus, vt beneficia omnia quæ constituit nobis impartiri, velit dare ad nostram petitionem, vt sua dona gratuita ita fiant quoque nostra merita: atque idcirco licet nostras necessitates cognoscat, antequam eum deprecemur, nihilominus inuitat nos ad petendum etiam importune, dicens: *Petite & accipietis, quarite & inuenietis, pulsate & aperietur vobis.* Mat. 6. 7

9. Turba quæ prius cœcum reprehenderant, post conspectum miraculum, cœperunt cum eo laudare Deum. Magna est virtutis potentia: licet enim habeat multos hostes & persecutores, ad extremum tamen semper victoriam obtinet. Sic crebrò videmus euenire, qui illudunt seruis Dei, & detestantur eos, qui amore salutis se abstrahunt à consuetudine huius mundi & adhærent Christo, demum à propria conscientia, & exemplo virtutum conuictos admirari, & reuereri eos, quos ante vituperarant, sæpe etiam emendatæ in melius viuendi ratione, eos imitari.

10. Per cœcum designatur peccator, qui dum est in peccato mortali, verè est cœcus mente. Hic ergo tunc sedet iuxta viam, quando incipiens cogitare de salute sua, appropinquat Christo, qui est vera via, deducens hominem ad vitam. Tunc quoque sublata voce implorat misericordiam, quando cum dolore & lachrymis deprecatur peccatorum suorum veniam. Turba, quæ illum reprehendit, sunt mundus, caro & dæmon, qui peccatorem à poenitentia & con-

& confessione de peccatis facienda auocant, nam turba cupiditatum carnalium illi abblāditur, turba hominum mundanorum illum persequitur, turba vero demonum illum in fraudem inducit. Verum quo impugnatur vehementius, hoc exemplo huius cæci debet pugnare ardentius & alacrius, & cum desiderio & oratione ad Deum clamare, nec de diuina misericordia diffidere, quia citra dubitationem tandem exaudiet, & vocando illum ad se, lucem & tranquillitatem animi illi restituet.

MEDITATIO XVII. SVSCIPITVR A ZACHÆO.

PVNCTA MEDITATIONIS.

- Mat. 19.* I. Zachæus, Princeps Publicanorum & diues, cum IESVM videre non posset, ascendit in Sycomorum.
- II. IESV eum vidente ac mandante vt descenderet, &c. descendens suscepit cum gaudio satisfactionem offerens.
- III. Tunc IESVS ait: hodie salus domui huic facta est, ed quod & ipse sit filius Abraha, &c.

PRO.